

H R E P E N E N J E

Od hrepenenja
nocoj je moja duša vsa žalostna.
Vem, tako je bilo že marsikdaj:
hrepenenje se vedno le vrača,
vrača nazaj.

Vendar, včasih je moja duša
izgovarjala drugo ime.
Tiho, poltiho —
kot da nocoj še hrepenenje
za to ne ve.

Vmraku sem šel
mimo pokopališča.
Ljudje nekdanji ljubezni
so sveče prižigali.

Meni ni še nihče umrl,
ki sem mu dal kdaj ljubeče ime.
Jaz še ne morem nikomur sveče prižgati.
A sem jih moral,
moral
vse polno že pokopati —
saj vendar čutim,
kako je v grobovih srce.

Sem ti lagal,
ko sem ti rekel nekoč,
da te ljubim?
Nisem; gotovo, da nisem.
Moja glava slonela je v tvojih rokah,
moja duša je bila v tvojih rokah,
tako sem bil tvoj,
da me je skoraj povedati sram:
saj so vsi moj ponos poznali nekoč.

Pokopališča, pokopališča me strah je nocoj.
Da bi zaménjali,
da bi bil jaz pokopan!
Le pohodite, le pohodite moj grob —
samo, da nosil ne bom več
vaših grobov s seboj.

Koga,
koga sem najbolj ljubil doslej?
Tebe?

Vame poglej:
tvoji voljni gibi so me včasih ujeli,
— nisem ti pravil, a sem žarel od strasti —
vendar ti niso moji poljubi jih vzeli.

Zdi se mi, da se tudi telo ne da vzeti:
nikdar še nisem ničesar,
kar sem ljubil,
obdržal v rokah.

Ali ni bila tvoja duša uklenjena v telo?
Ali ni hodila v tvojem rahlem koraku?
Ni bila v ustnicah?
Ali ti vzel jo je kdo?

In če umreš?
Ali ne bo še vedno duša v belem telesu?
Samo tisočkrat, tisočkrat žalostna?
Ali ne bo še pod trepalnicami
tisoč solza,
ki ti jih nisem mogel ujeti,
ker si odšla?

Nocoj je moja duša žalostna,
da bi mogla umreti.

Vendar, kako da je spet pomlad,
če stopiš le z enim korakom
na ta moj grob?

Kako, da mi tvoja roka življenje odklepa —
kako, da zraste roža
iz tiste rumene prsti,
ki vendar ni lepa —
kako, da ne čutim več trudnosti,
ko me z dobro roko odpreš?
Povej,
je spet v tebi pomlad,
če mi vanjo odpreš?

O, ali ne zmorem
v svojih dlaneh vseh lepot?
Pusti, naj te vzamem samo za hip,
morda ujamem vsaj tisti tvoj žalostni gib,
ko se poslavljaš . . .

Vedno se iščeva.
Drug drugemu praviva: ti.
Slutim te.
Zdaj se prav tesno k meni privij!
Veš, ljubezen je močna —
midva jo morava zmagati!
O n a mora ihteti ob najinih nogah.

O, ta ljubezen!
Da bi mogel —
jaz bi sovražil jo rad,
ker je močnejša od naju . . .

Nocoj sem se stožil.
Zdi se mi, da so naše duše
samo za to ustvarjene,
da lahko ležejo —
(zdaj sem se ustrašil povedati — kam).

Morda šele takrat bom zadnjikrat žalosten,
kadar bom zadnjikrat sam,
kadar ne bom več nikomur mogel povedati:
tebi bi rad bil zvest.

Sem že pri kraju?

Joj, kako smo majhni in smešni
v žalostih:
mislimo, da bomo kdaj končali
svojo povest . . .

Vital Vodusek

